kock do hai tài tử thượng thặng thủ vai nam chánh James Stewart và vai nữ Kim Novak. Ngày mai tôi dự định đem Nhỏ và hai con Thiên Nga và Hồng Hải đi xem phim Vertigo.

Tiếng gõ cửa ông Hai dẫn ông Tư Râu vào quần áo chỉnh tề tuy có hơi rộng, tóc chải cột phía sau, và râu đã cạo thành ra ông Tư không râu nhìn thấy như người trẻ ra hơn mười tuổi. Tôi bảo:

- Ông Tư cạo râu rồi trẻ ra mà đẹp trai nữa. Ông Tư cười vui ra mặt. Hôm nay tôi sẽ đưa ông Tư đi chữa các vết thương trong bệnh viện Mỹ ở Tân Sơn Nhứt. Bây giờ ông đem tất cả đồ đạc trong bao bố tời ra xem thứ quần áo gì cũ rách vá tả tơi và những dụng cụ như đôi đũa mun, cái muỗng bạc, cái ca và bi đông đựng nước của quân đội không cần thiết bỏ hết đi.

Cuối cùng tất cả quần áo cũ đồ đạc bỏ đi gia tài sự nghiệp chỉ còn lại một cái muỗng bạc, cái bóp cũ kỹ một gói cuộn giấy báo quấn giây thun và tấm ảnh. Ông Tư cầm ảnh lên rồi ôm vào ngực hai dòng lệ nóng chảy tuôn xuống đôi má hóp khô cằn. Ông nhìn ra phương trời xa xôi như muốn gởi lòng mình về tận hướng làng Mé Láng cố mong tìm lại hình bóng thân yêu của người vợ, một giọng nức nở nghẹn ngào... Trời ơi!!! em Nở ơi! Sao đời anh khổ quá vậy nè... Ông Hai bỏ đi ra ngoài, tôi cũng mủi lòng ngồi yên im lặng quay mặt đi chỗ khác để che dấu hai hàng lệ từ từ chảy như để chia sẻ nỗi đau khổ của ông Tư Râu mà lòng tôi tự hỏi: Vì đâu và tại sao Dân Việt... Hận thù nhau? Chém giết lẫn nhau. Oan Nghiệt ơi? Đau thương ơi?.. Sau cùng nỗi buồn lòng đã lắng xuống ôngTư Râu cầm gói giấy báo vừa mở ra đưa cho tôi xem toàn là giấy một đồng, năm đồng, mười đồng, và nói:

Bệnh Viện Dã Chiến 3 Hoa Kỳ (US Army 3rd Field Hospital)

- Chẳng nói dấu gì ông Phó, mấy năm nay tôi đi xin được cần kiệm gom góp một số tiền là hai ngàn hai trăm đồng để mong ngày nào đem về làng Mé Láng xây lại mồ mả cho vợ con.

Ông Tư Râu như còn luyến tiếc ngồi mân mê quần áo và các món đồ dùng trong balô vừa tính bỏ đi có lẽ các món hành trang đã theo ông để chia sẻ những nỗi buồn vui trong cuộc đời hành khất bao nhiêu năm qua vì họa chiến tranh. Tôi liền bảo:

-Thôi cái balô của ông cứ giữ đây và tôi cất giùm cho, chừng nào chữa bênh xong rồi về đây lấy lại. Tôi sẽ biếu cho Ông Tư bằng số tiền giấy lẻ đó, bốn tờ giấy năm trăm và hai tờ một trăm để bỏ vào bóp cho tiện. Còn số tiền lẻ đó ông Tư gói lại cho kỹ cất vào trong balô tôi giữ đây cho ông Tư để ngày nào chữa hết bịnh trở về đây nhận lại balô. Chờ cơ hội thuận tiện đem tiền đó về xây mồ mả vợ con.

Ông Tư Râu nhìn tôi với đôi mắt vẻ ngờ ngợ gật đầu hình như chưa tin được khi nghe những lời tôi vừa cho ông biết và lặp lại:

- Ông Phó cho tôi tiền chẳn và giữ lại số tiền lẻ sau khi tôi lành bịnh, ông Phó cho tôi về xây mồ mả vợ con... phải không?

- Đúng rồi ông Tư ơi!!!

Ông Tư liền tuột xuống đất quỳ lạy tôi để tỏ cử chỉ cám ơn tôi vừa nói:

- Trời thần thiên địa ơi!.. Câu nói chưa dứt, tôi vội đỡ ông Tư đứng lên hai tay ông còn run vì quá xúc động và tôi nói:

- Ông Tư ơi, đừng làm vậy khổ lòng tôi! Thôi mình ra xe đi lên bịnh viện đừng để trễ giờ hẹn.

- Cám ơn ông Phó.

Chúng tôi ra xe trực chỉ về hướng Tân Sơn Nhứt, tôi cho ông Tư Râu biết sẽ được vào bệnh viện Mỹ để điều trị. Tôi đã lo xong rồi ông Tư khỏi lo lắng gì hết cứ yên tâm mà chữa trị. Trên đường đi, tôi ghé tiệm phở bà Dậu để dùng trưa, nhìn ông Tư râu ăn tô phở nóng gắp từng miếng thịt, từng miếng bánh phở cọng rau thơm và húp muỗng nước lèo cuối cùng. Ông Tư uống ly chanh muối ngon lành làm lòng tôi vơi bớt nỗi ân hận buồn đau vì đã gây thương tích cho một người dân mà cũng là một chiến hữu đồng chiến tuyến với tôi.

Chúng tôi đến Bệnh Viện Dã Chiến 3 Hoa Kỳ thấy có rất nhiều người Việt đứng lố nhố trước văn phòng. Kẻ khóc sướt mướt người than trách thánh thần, khi người